N°. 21. A°. 1834.

DONDERDAG DEN 13den MAART.

SURINAAMSCHE COURANT.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ,

Den 10den Maart 1834.

Door Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, is bij resolutie van den 27sten Februarij ll., n°. 208/183, tot *Secretaris van het Gouvernement* en *van den Raad van Policie te Curaçao*, benoemd en aangesteld, Jonkheer J. J. RAMMELMAN ELSEVIER JUNIOR.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

NEDERLANDEN.

BREDA, den 23 November.

In den Limburgschen *Nouvelliste* leest men het volgende over de gesloten onderhandeling te Zonhoven: »In de bijeenkomst van den 17den heeft de conferentie van Zonhoven hare onderhandelingen, betreffende de vrije Maasvaart tot aan zee en de gemeenschap van de vesting Maastricht met Holland, ten einde gebragt. Alles is vastgesteld voor de onmiddellijke ten uitvoerlegging van het artikel der overeenkomst van 21 Mei, die beide punten betreffende, zoodra de ratificatiën zullen uitgewisseld zijn. De Generaals *Hurel* en *Saksen Weimar* zijn met de ratificatie der overeenkomst belast; maar deze laatste nog niet terug zijnde, zal die formaliteit waarschijnlijk eerst over eenige dagen plaats hebben. Ten gevolge dezer overeenkomst kunnen de troepen hunne vorige kantonnementen betrekken."

Men spreekt steeds van eene nieuwe aanzienlijke vermindering des Legers, door het met onbepaald verlof naar hunne haardsteden zenden van een groot aantal manschappen, voornamelijk onder de Schutterijen; iets bepaalds daaromtrent, zoo min als andere daarmede in verband staande maatregelen, waarvan insgelijks gesproken wordt, schijnt echter nog niet bekend.

Met brieven uit Batavia van den 18den Julij heeft men berigt, dat op den 27sten Junij de Luitenant-Generaal *van den Bosch* de waardigheid van Commissaris-Generaal van Nederlandsch Indië aanvaard heeft, als daartoe bij opene brieven van Z. M. van 17 Januarij 1832 benoemd, met volle magt om, behoudens zijne maatregelen te nemen en verordeningen daar te stellen, als doelmatig en oorbaar zouden voorkomen, en door Z. M. zelf, op de plaats zijnde, zouden kunnen worden bevolen, met verdere bevoegdheid, om de voorschreven waardigheid en de daaraan verbondene buitengewone magt eerst dan te aanvaarden, wanneer zulks, in het belang van 's Konings dienst, noodig zou zijn.

Voorts is de Heer *Jean Cretien Baud*, op den 2den Julij aangesteld tot Gouverneur Generaal *ad interim* over Nederlandsch Indië, waartoe hij bij 's Konings geheime besluiten van den 22sten en den 28sten Julij 1832 benoemd is, bij het eventueel vertrek naar het Moederland van den Heer Commissaris-Generaal.

(*Amsterdamsche Courant*).

DUITSCHLAND.

AUGSBURG, den 28 November.

De *Allgemeine Zeitung* geeft den volgenden brief uit Konstantinopel van den 26 October, welke vele belangrijke beschouwingen behelst:

»De zending van Achmed-Pacha bij het Russische hof moet eindelijk alleen ten bewijze strekken van de groote vriendschap die tusschen den Sultan en den Keizer van Rusland bestaat, Zij schijnt verder geen ander doel te hebben, en vooral niet, zoo als men dacht, in verband te staan met nieuwe onderhandelingen over het alliantie-verdrag van Junij, vermits de Sultan hoogstwaarschijnlijk al zeer spoedig in het geval zal komen, van op nieuw Russische hulp te moeten inroepen. Slechts met moeite kan hij de gedurige zamenzweringen onderdrukken, die tegen hem gesmeed worden, en die nog onlangs in eenige provincien in eenen openbaren opstand zijn veranderd. In Klein-Azië onder anderen had een aanhanger van Ibrahim, Kadi Kermen, zich vermeten, den Sultan voor onbekwaam te verklaren om te regeren, en Ibrahim in zijne plaats uitgeroepen. Tevens had hij een aanzienlijk en goed aantal troepen verzameld, om eenen aanslag op de hoofdstad te beproeven, welk ontwerp echter door den Pacha van Cesarea verijdeld werd. Ibrahim-Pacha zal over dit voorval niet te vreden zijn, want ofschoon hij met alle de zamenzweerders in betrekking staat, wil hij toch den schijn van gehechtheid aan den Sultan bewaren. Zoodra echter eenmaal het oogenblik daar is, dat hij het raadzaam acht het masker af te werpen, zal hij zich als den bittersten en bloeddorstigsten vijand des Sultans betoonen.

»Ik vrees dat dit oogenblik niet ver, en dat het Turksche Rijk nader bij zijnen ondergang is, dan men algemeenen gelooft. Geene klasse der ingezetenen, geen gewest is met den tegenwoordigen staat van zaken te vreden. De Albaniers zijn ook weder onrustig, en men heeft eene aanzienlijke magt tegen hen moeten afzenden, en in alle de voorname steden tot behoud der rust bezetting moeten leggen. De zoon van Reschid Pacha heeft bevel ontvangen, om zich naar Albanie te begeven, alwaar hij tot Bevelhebber van Janina benoemd is.

»Te midden van deze ongelegenheden ziet de Porte met vreugde, dat de Grieken op Kandia oproerig worden, en dat de Egyptische Bevelhebber van dat Eiland, Mustapha-Pacha, genoodzaakt is geweest, aan hunnen eisch tot intrekking der nieuwe belastingwetten gehoor te geven. Mustapha-Pacha heeft dit gedaan op aanraden van den Engelschen Admiraal Malcolm, die zich juist in de wateren van Kandia bevond, toen de Grieksche bevolking van dat eiland in opstand geraakte en eene bezending naar Napoli di Romania zond, om van de Grieksche Regering schepen voor den overtogt en landerijen in Morea te verzoeken. De genoemde Vlastvoogd achtte zich verpligt, om eenen twist te beslechten, die zeer bloedige gevolgen had kunnen hebben. Het zal nu blijken of Mustapha-Pacha gemagtigd is geweest, om op de vroegere verordeningen terug te komen, en of hij het opregt met de Grieken gemeend heeft. Den 7 October is een Egyptisch smaldeel met landingstroepen, die hij uit Alexandrie ontboden had, bij Kandia aangekomen. Indien hij nu de Grieken wil dwingen om de geweigerde belasting te betalen, dan zal het waarschijnlijk tot bloedige tooneelen komen, die de Admiraal Malcolm bezwaarlijk zal kunnen verhinderen. Mehemed-Ali moet ten stelligste verklaard hebben, dat hij liever al de Grieken zou laten verdelgen, dan eenen vinger breed van zijne vroegere bevelen af te wijken."

In het Parijsche Avondblad, hetwelk van de zijde van het Ministerie wordt uitgegeven, zijn den 25sten November de volgende berigten uit Spanje medegedeeld:

Men meldt uit Bayonne, van den 25sten dat de Alavesche opstandelingen Tolosa ontruimd hebben, El Pastor was den 24sten aldaar binnengerukt. Eenigen van de aanvoerders der Carlisten hebben op het Fransche grondgebied de wijk genomen.

Een brief van den Generaal Castagnon, den 18den November gedagteekend, behelst de volgende bijzonderheden omtrent den uitval der bezetting van San Sabastian, en het gevecht, dat zij den 17den, bij Ernani, aan de opstandelingen heeft geleverd. Deze laatsten bezetteden eene moeijelijk te naderen hoogte, en zouden in die stelling krachtig tegenstand hebben kunnen bieden. De uitbarsting van een enkele grenaat, die te midden hunner drommen geworpen werd, was echter genoegzaam, om hen op de vlugt te drijven. Honderd dooden zijn op het slagveld gebleven, en daaronder zekere Larraguaga, officier bij de koninklijke vrijwilligers en een hunner voornaamste aanvoerders. Een andere aanvoerder is gevaarlijk gekwetst geworden, en te Andsain overleden. De opperbevelhebber der opstandelingen heeft onder de eersten behoord, die de vlugt namen. Men heeft onder de dooden verscheidene priesters gevonden. De troepen der Koningin hebben slechts een dertigtal gevangenen gemaakt, als hebbende de ruiterij, wegens den ongelijken grond, de vlugtelingen niet kunnen vervolgen.

Het Ministeriele Ochtendblad van den 26sten November heeft bij deze bijzonderheden nog de volgende gevoegd: »In den avond zijn zes opstandelingen, door negen bedienden vergezeld, te Sare (eene Fransche grensplaats in het gebergte, aan den kant van Vera) aangekomen, en den volgenden ochtend door acht anderen gevolgd; het zijn allen officieren; de voornaamste hunner geeft zich den titel van Graaf van Granata. Van de zijde onzer Overheden is bevel gegeven, om hen, onder goed geleide meer binnen 's lands te doen vervoeren. Te Bilbao is alles in wanorde, vele vlugtende Biscayers komen ter zee in Frankrijk aan."

Later op den dag van den 26sten is een tweede druk van het Ministeriele blad in het licht verschenen, waarin men nog het volgende leest: »In een aantal brieven, die door de te Parijs aangekomen bladen van Bordeaux en Bayonne openbaar worden gemaakt, wordt de tijding van het binnenrukken van de troepen der Koningin te Vittoria bevestigd. Dit nieuws is van verschillende kanten ontvangen en wordt nergens tegengesproken, ofschoon men nog de geheimenissen, die voor en bij deze vermeestering hebben plaats gehad, in de bijzonderheden niet kent. Verscheidene brieven spreken van de vervanging of afzetting van den Generaal Sarsfield, en verzekeren, dat de troepen der Koningin door den Generaal Quesada aangevoerd, te Vittoria zijn binnengerukt. Andere brieven zeggen, dat de Generaal Sarsfield, na zich van Vittoria te hebben meester gemaakt, op Bilbao aanrukt.

In nadere brieven uit Bayonne wordt nog melding gemaakt van een gevecht, hetwelk, kort na het uitrukken van de troepen der Koningin uit Burgos, te Cerberas had plaats gehad, en waarbij de Carlisten geheel verslagen zouden zijn geworden. Omtrent de omstandigheden van het gevecht heerscht groot verschil. Volgens sommigen hebben eenige honderden ruiters van de Koninklijke lijfwacht, de Carlisten onverhoeds overvallen, terwijl zij bezig waren hunne soep te gebruiken en hunne geweren gekoppeld stonden, zoodat deze ontwapende manschappen in de grootste verwarring de vlugt hadden genomen. Zeven of acht honderd gevangenen waren in handen van de troepen der Koningin gevallen, die deze gevangenen gedeeltelijk doodgeschoten en gedeeltelijk elders vervoerd hadden.

(Nederl. Staats-Courant).

MENGELINGEN.

IETS, BETREKKELIJK DEN SPAANSCHEN GENERAAL, DON FRANCISCO THOMAS MORALES.

(Vervolg en Slot van N°. 20.)

Het Columbiaansche Gouvernement te Caraccas was over het verlies van Maracaibo zeer onsteld, voornamelijk van wege de groote versterking, welke Morales daar verkregen had; doch het vertroostte zich, dewijl, gelijk hetzelve zich uitdrukte, de *onoverwinnelijke* Generaal Montilla, met de beste troepen der Republiek, allen Veteranen, hem te gemoet trekken en uit Maracaibo verjagen ging; en deze Montilla waarlijk een kundig en moedig Officier, het sieraad der Columbiaansche armee, onderging hetzelfde lot Pinango en Clementi. Morales versloeg hem niet zoo zeer, maar maakte zich van deszelfs geheele legerkorps meester, zoodat Montilla ter nauwernood met 60 ruiters ontkwam.

Morales vermeldt in zijne berigten, die hij naar Curacao zond, weinig bijzonderheden aangaande dit gevecht; alleenlijk schrijft hij, dat hij, aan het vijandelijk vuur zich niet bekreunende, tot op veertig passen den vijand naderde, en toen de bajonet vellen liet, hetwelk zulk eene schrik onder den vijand bragt, dat hij zijne wapenen nederwierp en zich overgaf.

Men wil echter, volgens particuliere tijdingen, dat Morales door eene krijgslist deze overwinning behaald hebben: hij zou, namelijk, den vijand door zijne linie hebben laten heenbreken, welke linie zich daarna omkeerde en den vijand met de bajonet in den rug aanviel.

Hij beklaagt zich intusschen weder, dat hij in dit gevecht zulk een groot aantal zijner beste Officieren verloren heeft; waaruit dan ook het buitengewone, van hetgene hij in zijne omstandigheden verrigt heeft, zich laat verklaren. Hij schijnt, namelijk, bij zijne persoonlijke dapperheid, waar hij zich in elk gevecht aan de grootste gevaren blootstelt (*), nog dit talent te voegen, dat hij zijne Officieren met eene gelijke dappperheid weet te bezielen, hen steeds in beweging houdt, en voor militairen roem hun alles doet opofferen. Zijne soldaten zijn daarenboven meestal Indianen en lieden van de kleur, die wel een sterk ligchaamsgestel hebben, maar voor het overige dom zijn, en, door goede Officieren in het vuur gebragt, dapper strijden, zonder eigenlijk te weten, waarvoor zij vechten.

Eindelijk ontvangt men over Maracaibo en Coro, de tijding, welke door vlugtelingen en Officieren, die gevangen gemaakt werden, maar daarna de vrijheid verkregen om naar Columbia terug te keeren, bevestigd wordt, dat Morales slechts met 800 man de eerstgenoemde plaats verliet, om zich meester van de provincie Coro te maken, hoewel er in de stad van dien naam 1000 man Columbianen lagen; hetgeen hem ook zonder veel moeite gelukt is, omdat de Independenten de lafheid en dwaasheid hadden, tot Militairen Kommandant en Chef van de troepen in de provincie aan te stellen Pater Torelles, die nimmer eenig ander kommandement gehad heeft, dan over de Monniken in het Dominikaner klooster te Caraccas, en wien dit postje uit dankbaarheid gegeven was, omdat hij van eene ultra-Koningsgezinden in eene ijverigen Independent veranderd was (en dit enkel omdat hij aan geene constitutionele Monarchij den eed van getrouwheid doen wilde. Het korps troepen onder den Priester Torelles is ook geheel door Morales vernield, de stad Coro door dezen zonder eenigen wederstand genomen, en binnen weinige dagen de gansche provincie Coro onder het gebied van Spanje terug gebragt.

(Vaderl. Letteroefeningen).

(*) Gelijk in dit gevecht nog in zijn eigen verhaal blijkt, waarin hij zegt, dat hij twee kogels door zijne kleederen gehad heeft, welke twee soldaten, reeds gevangen zijnde, op hem afschoten, en dat hij, de regtvaardigheid ter zijde stellende, deze soldaten niet gestraft, maar, als andere gevangenen, menschelijk behandeld heeft.

ADVERTISSEMENTEN.

SCHEEPSTIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Het Schip *de Harmonie*, Kapt. D. SPREEUW, van *Amsterdam*; Passagiers: de Heeren T. L. DE SURMONT DE BAS, E. F. J. VELDWIJK, en de Vrije CORNELIA F. VAN KUHN.

Het Schip *Wilhelmina*, Kapt. J. N. KLINT, van *Amsterdam*, laatst uit *Engeland*; Passagiers: de Heeren J. J. BENNERNAGEL en J. VOET.

Den 20sten November is in TEXEL binnengekomen: het Schip *de Goede Verwachting*, Kapt. J. B. BODEMAN, van hier.

Gedrukt te *Paramaribo*, bij de Erven J. BRINK.